

[Statsministeren]

uklart. Vi peger på, at der er en stigende kriminalitet, at der er en tendens til mere vold i samfundet, og at det skaber utryghed. Vi har ikke i dette øjeblik nogen klar og enkel løsning på, hvad man kan gøre ved det, men jeg synes ikke, det er uvæsentligt, at den ansvarlige regering er opmærksom på disse ting. Vi vil følge udviklingen og overveje, hvad vi kan gøre for at bekæmpe volden. Vi vil også overveje, om vi kan gøre noget mere for nyansættelser i politiet, selv om jeg gerne vil understrege, at dette ikke først og fremmest er et spørgsmål om mere politi. Der er en række andre områder, man bør overveje for at udvide aktiviteten med det formål at begrænse volden i samfundet, som der jo altså vitterlig er en udvikling i negativ retning inden for.

Så vil jeg gerne sige til både fru Mette Madsen og fru Nathalie Lind, at hvis man efterlyser for stærkt for mange initiativer på dette område, koster det penge, og så er vi altså i den situation, hvor det ikke mindst fra venstre og konservative, men også fra anden side siges, at det er uhyre vigtigt, at vi holder igen på de offentlige udgifter. Der siger vi: ja, overalt hvor vi kan forsvare det, skal vi gøre det, men der er altså nogle områder, vi mere eller mindre må holde fri. Det kan altså være indsatsen på kulturlivets område, det kan være bekæmpelsen af kriminaliteten, og det kan som bekendt også være forsvaret, for at tage en helt anden og langt større sag, som man heller ikke er indstillet på at skære ned på fra regeringens side, og hvor man oven i købet fra venstres og andre partiers side ønsker øgede udgifter.

Hr. Ellemann-Jensen var lidt fortørnet over, at jeg ikke havde takket de fire eller rettere de tre forligspartier. Tænk, at jeg kunne stå her og holde en åbningstale og så ikke sige tak til dem, der var så venlige at gå ind i et samarbejde med regeringen! Jeg vil dertil sige, at den tak – hvis den burde have været afleveret i forgårs – skal så komme nu. Men jeg vil også gerne sige, at vores tak bare består i, at jeg på regeringens vegne konkret udtrykker, hvad det er, de fire partier er blevet enige om, og det er noget konstruktivt, det er noget kontant, og det er meget bedre at nævne det som en fælles indsats end alt det meget takkeri.

Til gengæld vil jeg ikke sige tak til hr. Ellemann-Jensen, for det synes jeg ikke at hans

indlæg har fortjent; heller ikke hans indlæg her i dag.

Hr. Ellemann-Jensen var inde på, at jeg vistnok led af et misundelseskompleks. Når jeg havde talt om bankdirektørerne, der også måtte holde tilbage, var det nok, fordi jeg var en væmmelig – det sagde hr. Ellemann-Jensen ikke – (*Afbrydelse af Ellemann-Jensen*) nå, er det ikke hr. Ellemann-Jensen, der har sagt det – det kunne næsten ikke være andre – men all right, hvis det er en anden, vil jeg selvfølgelig henvende mig til denne anden.

Nej, det er ikke misundelseskompleks hos mig, når jeg har omtalt bankdirektørerne, men det er ud fra den simple erfaring, at det ikke mindst er bankerne, der igen og igen i deres årlige beretninger fortæller, at arbejdere, funktionærer og tjenestemænd ikke kan få højere lønninger, skønt lønniveauet i hele banksektoren er steget ganske stærkt. Det var altså anledningen; når det som regering er nødvendigt at pege på, at indkomsten skal holdes i ave, er det nødvendigt og rimeligt også at nævne dette, ikke blot på SiDs kongres, men også over for folketinget.

Husk så på, at der hele tiden tales om, at erhvervslivet må have mere profit, at erhvervslivet må have en gulerod foran sig for at kunne udvikle sig. Hvis man siger det så stærkt og så ofte, som man faktisk gør, og som man også gør fra nogle borgerlige partiers side, er situationen den, at det kan være lidt svært at skulle forklare lønmodtagerne, at de ikke skal have mere profit, at de ikke skal have nogen gulerod foran sig for at yde noget mere. Her kommer altså regeringen og siger, at man må holde igen på alle områder i indkomsten for den enkelte. Jeg har ikke sagt, at der ikke gerne må være større fortjeneste til erhvervslivet, til virksomhederne, men jeg har sagt, at den skal nedfældes i investering, i produktion, i arbejdspladser, i eksport. Det er dette moralske påbud – kald det blot det – som jeg gerne vil give erhvervslivets ledere. Jeg tror også, at langt de fleste af dem er fuldstændig indforstået med det. Men jeg synes ikke, det gør noget, at man understreger det, for det er nu rart, at man ikke bare siger til befolkningen: gør, som præsten prædiker, men også gør, som præsten selv gør, altså på den positive måde.

Forsvarsproblemerne har nok været bragt ind i debatten i dag, men det er mit indtryk, at de har været bragt ind i debatten på en